

Hoofdstuk 1 - Een eigen paard

“Hoe heet ze?” vroeg ik aan boer Rodenburg, die ons had meegenomen naar de kleine stal om het nieuw aangekomen paard te bezichtigen.

“Lady,” zei hij en tot mijn begeleiders “Kijk es, kristalheldere beentjes en kuikenmak.”

Hij gaf haar een tikje tegen een voorbeen waarop ze in de ‘joli-stand’ ging staan. Dit scheen wel iets te zijn want er werd goedkeurend gebromd.

Mijn ervaring met paarden ging niet verder dan een half jaar rijlessen, wat letterlijk en figuurlijk met vallen en opstaan was verlopen. Van jongsaf had ik de wens gekoesterd paard te rijden, maar dat zat er toen niet in. Uiteraard tijdens de oorlog ook niet en daarna bood mijn blind worden weinig uitzicht in die richting. In mijn 25ste levensjaar verdiende ik genoeg om rijlessen te kunnen bekostigen en een collega-vriend zei:

“Als je dat wil, moet je nu een manege bellen, anders komt er nooit wat van.”

Dat deed ik toen en kreeg een mijnheer Kleyn aan de lijn. Ik begon ermee dat ik graag wilde paardrijden, maar dat ik nog nooit op een paard had gezeten. Hij zei dat er meer zo waren en dat daar wel iets aan te doen was. Toen vertelde ik hem dat er nog een kleinigheid bij kwam, namelijk dat ik blind was.

“Blind?” vroeg hij.

“Ja,” zei ik, “U weet wel, zo iemand die niet kan zien.”

“O.”

Toen zei hij dat dat wat hem betrof geen beletsel was; hij had ook al een leerling met polio. Nou fijn, wanneer kon ik komen. De donderdagavond. Dat was handig, want dan kon ik rechtstreeks vanuit kantoor daar met mijn geleidehond Vincent heen lopen, zo’n 15 minuten gaans. Die donderdag toog ik er vol verwachting heen. Het was feitelijk geen manege want er was alleen een stal zonder binnen- of buitenbak. Dus moest je gelijk de weg op en het bos in. Vincent moest zolang in de box blijven van het paard waarop ik mocht plaats nemen. Ik kreeg de gebruikelijke instructies van recht op zitten en hakken laag. Mijnheer Kleyn reed mee en hield mijn paard aan een bijteugel. Nou, het was allemaal heel onwennig. Een drafje ging erg hortend en stotend, maar een paar keer had ik even gevoeld waar het heen moest en ik was laaiend enthousiast. Toen wij de stal weer binnenreden, was daar op hoofdhoogte een balk. Die had ik bij het uitrijden gemist doordat we buiten waren opgestegen. Nu knalde ik daar, netjes recht op zittend, tegenaan. Ik zei natuurlijk dat het niet erg was, ik me echt niet had bezeerd; me wel vaker stootte, maar mijnheer Kleyn wist nu wat het betekende als je niets zag. De volgende woensdag werd ik opgebeld door zijn

vrouw: dat ik geen les kon krijgen omdat zijn vader op sterven lag. De week daarop had hij last van zijn knie. Ik was nogal ontgoocheld want ik verheugde mij er iedere week op dat ik les zou krijgen en dan ging het weer niet door. Smoesjes? Waarschijnlijk wel. Daarom belde ik hém en toen kon ik hem op de man af vragen of hij mij nog wel les wilde geven of dat hij bang geworden was. Daar draaide hij wat omheen, maar dat wilde hij zich toch ook weer niet laten zeggen. De uitkomst was dat ik die zaterdag kon komen en dan meegaan op een langere rit naar de boerderij/theetuin Meijendel samen met nog een oude dame. Dan hoefde hij er niet apart met mij uit. Ik kreeg Jero, een ruïn die er in halfpension stond. Diens eigenaar, de heer Bouter, had zijn garage naast de stal en kwam zich voorstellen. Hij was een erg enthousiaste, sportieve man en hij bood aan mij zondags te begeleiden. Iedereen blij: Mijnheer Kleyn was van zijn taak ontheven, ik huurde Jero en mijnheer Bouter bleek zo'n halve circusclown voor wie het niet gek genoeg kon. De eerste de beste keer dat we uitreden - ik op zijn Jero - gaf hij mij op een gegeven moment de opdracht mijn beugels uit te doen. Hè! Wat? Beugels uit? Deed hij dat ook? Hij wel. Nou, dan ik ook maar en toen draven. Dat werd te veel. Ik kon nog net roepen: "Ik gaha," zodat hij kon omkijken om mij eraf te zien glijden en aanminnig aan Jero's voeten neerzigen. Mijnheer

Bouter, later Leen, riep lovend dat ik mooi gevallen was. Ik had de teugels vastgehouden en goede, oude Jero was netjes blijven staan. Zo was het allemaal begonnen. En nu was het de bedoeling een geschikt paardje voor mij te vinden.

Het begrip ‘geschikt’ was wat beladen geraakt na een proefrit met een vosmerrie uit een manege. Mogelijk daardoor had zij een linkse afwijking waardoor ze aldoor linksom wilde het ruiterspad uit. Dat was wel lastig. Vooraan in het bos achter de Waalsdorpervlakte lag een boom over het pad waar Jero altijd overheen sprong. Leen wilde zien of en hoe het vosje zou springen en liet mij voor gaan. Nou, ze raamde erover en rende toen door met haar hoofd laag langs de grond. Dit was wel het omgekeerde van wat ik van Jero gewend was, bij wie ik in rengalop fijn achter zijn meer opstaande nek kon wegduiken. Bij wijze van tegenwicht was ik gaan staan tot het even later pats en krak ging en ping in mijn hoofd op het punt waar mijn neus in mijn voorhoofd overgaat. In het vuur van het gevecht was ik vergeten dat je dit op een bospad beter niet kon doen, zo het rijtechnisch al doeltreffend mocht heten. De dwarse tak was in elk geval afgebroken en mijn neus? Het was niet best, besepte ik en ik weet niet hoe, maar ik heb mijn rechterbeen opgezwaard en het paard zo onder mij vandaan laten lopen. Leen was direct bij mij, maar

ik stond alweer. Hij was erg ontdaan en probeerde met mijn zakdoek de boomschors uit mijn wenkbrauwen te vegen. Toen heeft hij het vosje opgevist en zijn we nog heel rustig naar de boerderij doorgereden, waar de dochter des huizes mijn gezicht met lauw water wat beter kon fatsoeneren. We hadden maar van paard gewisseld want het vosje was hiermee iets minder geschikt bevonden. Maar wat wil je met een paard dat “Force Majeure” heet.